

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. III. Exponitur magis iam dicta praxis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

tione factum, & quidem factum conuenientius; & tunc nec aëris intemperantia, nec propinquorum mors, neque adeo fortuna vlla à mentis quiete ac constantiâ te poterunt dimouere: rationibusque occurrentibus hoc vnum oppones, quò cunctas sopias, scire te factum bene.

14. At verò, inquires, manifestum mihi est, non omnia bene geri; nec ea quæ geruntur bene, ea esse quæ non conuenientius possent geri. Melius certè mihi esset saluo & incolumi, quam sit languido & ægroto: melius cum humano genere ageretur, si neque bella neque dissentiones orientur, nec tam crudelia passim exercerentur odia. Certè quis non videat, Dei quoque ex honore magis fore, si nulla inter homines committerentur scelera, quibus & humanæ & Diuinæ turbantur leges? Audio dissententem te: & quidem quod peccata attinet, longiorem exigit disputationem, quam breui dabimus. Illud modò generatim dico, aliud longè esse nulla peccata existere, aliud verò ea vt sint, à Deo permitti. & sic, quanquam fatear melius fore hominibus, si ea non committantur, melius tamen esse ea à Deo permitti, plenamque arbitrio humano concedi libertatem, manifestum dabo. In cæteris autem quibuscumque euentis, videre te ais quid sit melius, quid conuenientius, quid tibi aliisue accommodatius; an paupertas è re tuâ magis sit an diuitiæ; an secunda, an aduersa fortuna, an vita denique opranda magis an mors; id verò penitus nego, & pernego videre te. Non eò se extendit humana mens, vt istud solide possit iudicare, pro vt paulatim discurrendo secuturis tractatibus planum faciam.

Obiectio
resuata.

Tract. 6.

§. III.

Probatum exponiturque magis iam dicta praxis.

15. ID modo generatim dico, in iudiciis de rerum euentu ferendis vehementer errare nos, quod rationes prius omnes ad trutinam vocemus, vt ea quæ nobis accidunt, bene & ratione nobis à Deo immissa iudicemus: ordine sanè præpostero; cum prius à Deo, atque adeo bene id factum statuere debeamus, antequam rationes in alterutram partem conquiramus. Quanquam

Rationes
diuinorum
decretorum
ne discutienda
quidem sunt,
vt quieto
sis animo.

ne conquirere quidem oporteat, quietus ut sis. Id enim si menti infixum habeo. Deum huius quæ molestiam mihi facessit, fortune auctorem esse aut directorem, non vero eam quam contra me agentem video creaturam; rursus si id mihi persuasero, omnia creata, aërem, ventos, frigus, venena, voluntatesque etiam peruersas hominum, instrumenta tantum esse quæ summum istud Numen adhibet, ut morbum quod opprimor, calamitatemque quæ vexor immitat; tum vero alias rationes non attinet indagare me, hoc vnico tranquillus iudicio *justus es Domine, & rectum iudicium tuum.* Iustum quia Domini; rectum quia tuum, hoc est, super omnia sapientis Dei.

affructo
Ataulus

Psal. 118.

Veneratio-
ne magna
credenda
sunt.

Et in hoc summo fixoque iudicio sita est ea quam ex Ecclesiastico assereram praxis, quæ Diuini decretorum indaganda sunt rationes, quibusque cum delectatione pascatur, etiam in ærumnis constitutus animus. *Qui timent Dominum, inueniunt iudicium iustum.* Quod quidem sic expono. Qui reueretur Domino; reueretur autem quisquis altissimam de Domino habet opinionem; *Inueniet iudicium iustum,* hoc est iudicabit illico recte & iuste a Domino attemperari omnia. At quomodo iudicium istud inueniet inquires? audi id quod addit Ecclesiasticus, *Et iustitiam quasi lumen accendant;* quod quidem pro instituto sermone sic intelligo. Iustitia quam in omnibus seruat Deus, quamque scio eum neque velle neque posse infringere, mihi sufficit ut omni prorsus abiecta hæsitatione, dicam & statuam id factum bene. Hoc vero iudicium mihi facem præferet, lucemque dabit, quæ plurimas etiam humanas conquiram inueniamque rationes, quibus factum sapientis Dei fulciam & defendam, ad quas tamen extra illud lumen constituta mentis acies caligabat.

16.

Ecclesi.

Decretis-
que Dei
tunc ac-
quiscent
curatoribus
sup ab omni
tra et ab
obsequio

Experire hanc praxim, & manifestè rem sic esse, ipsa te tua docebit experientia. Neque enim vidua quantumvis indigat, tanto in charissimi sui mariti obitu dolore opprimetur, quin, si semel hoc inhiberit, atque magna religione menti infixerit, a Deo mortem hanc impissam, adeoque rectè id factum & bene, statim plurima, etiam ex natura perita rationes ei occurrunt, quæ factum approbent; tunc videbit rei familiaris fuisse prodigum maritum, filii iam adultioribus, conuenienter, mala quæ dabat subtracta esse exempla, aliaque occurrent vitia quibus se mundo faciebat

17.

faciebat contemptibilem; denique plurimam iam cernet viduitatis commoda, quæ non nisi ad lucernam hanc fuere conspicua; cæteræ autem quæ contra militabant rationes, evanescent illico; & cum illis nimis, cumque per rationes fouetur, in iumentum excurrens dolor.

18. Et verò sine vllis deinceps rationibus, hæc vna ratio, omni mentis tempestatu sedanda, sufficit. Deum esse cuius nihil hæc geruntur quæ eueniunt, Iustum, Sapientem, & Sanctum. Iustum, vt cui nihil placere potest nisi quod rectum est; Sapientem, vt cui perspecta sunt omnia ad rem suam meamque quæ possint facere; Sanctum, vt cui nihil ita fixum est & ratum, quam per rerum euentus quantumuis dubios & incertos, hominem ad sanctum felicitatis portum euehere & promouere.

Acquiesces autem, si magnam de Dei sapientia habeas opinionem.

19. Omnis itaque tranquillitatis ars, ad magnam de Deo opinionem iam reducta est. Ea autem opinio præcipue in eo consistit, vt altè de summâ eius sapientiâ sentiamus. Parum enim fuerit magnam de eius potentia existimationem excitasse, prout superioribus tractatibus vtrumque præstitimus, nisi illud etiam animo hæreat, Sapientem eum esse, proinde magnâ eum ratione & circumspectione, propemodum infinitâ, rebus omnibus moderari; errare eum à suo scopo profus non posse; denique non aliam esse rerum rationem præter ipsam Deum. *Deus enim ad recte Nazianzenus est ipsissima ratio*, & si aliquid præter rationem moliretur, iam Deus esse desineret. Vt igitur facile Dei decretis ordinationibusque acquiescamus, ipsam Dei Sapientiam, infinitamque rerum molem, quam Diuinâ suâ Mentis completur, sic quasi generatim intueamur. Immane quantum ad opinionem, quam de Deo nos habere conuenit, accedet incrementum; imo quieti tranquillitati que nostræ. Nam cuius sapientiæ fidimus, facile dictis eius factisque acquiescimus; Quam facile duci suo parent milites, de cuius arte militari non dubitant &

à ratione animo oritur ista opinio, quæ nihil aliud est, quam opinio de Dei sapientia.

illud est in mente, quod nihil aliud est, quam opinio de Dei sapientia.

quam sine hæsitazione vllâ, responsa petuntur accipiunturque iuris perito, cuius existimationem, litteræ apud omnes extenduntur; quam pacato animo medicinæ sumuntur præscripta à medico, cuius nomen magna imprimis rerum experientia studia que commendarunt; tum certè probantur omnia & singula; sic vt errores ipsos ab eo liquidò commissos, in alias coniciamus causas potius, quam vt quidquam ab eâ quam concepimus opinionem.

Apparet etiam in humanis.

nione.

nione detrahamus. Contra vero timidi & trepidi poculum sumimus, quod ea miscuit manus, de cuius experientia, & studio in circumstantiis morbi indagandis & discernendis, vel minimum dubitamus.

Intremus itaque penitus *Sanctuarium Dei*, eiusque scientiam infinitam, aut si humano more loqui liceat, studia Divina, libros, Bibliothecamque in qua totus est, perscrutemur.

20.
81

§. IV.

Ut autem summam concipias de Sapiaentia Dei opinionem, variae eius Scientiae exponuntur, seu sciendi modi: ac primò quidem, ut Theologiam vocant, Scientia simplicis intelligentiae?

Petit a Deo venia intrandi in conclave mysteriorum sapientia divina,

Ineffabilis, & incomprehensibilis Deus! licebitne tandem mihi mortali homini subire arcanum illud Sanctuarium tuum, non ut ea quae isthic geruntur intelligam, quis enim cognoscat sensum domini? quis tam arcana consequetur, aut cui ea patefacere tu ipse possis pro ut sunt, nisi non minori te? verum ut id saltem cognoscam, incomprehensibilem esse te, qui comprehendis omnia, neque limites ullos esse positos Scientiae tuae, qua tamen limitas uniuersa,

21.

ad Rom 11.

ut intelligamus nihil casu sed summam sapientiam fieri.

Utinam Auditores, illud tantum comprehendere possimus, quanto studio quisque nostrum steterit sapientissimae illi Menti, quamque profunde Theologiam, Diuinitatem, inquam, suam perscrutatus fuerit euolueritque, ut id tandem de nobis faceret quod nunc sumus! ah quanto id nos gaudio permulceret, quam daret animi securitatem! Certè audendum est, tentanda est alea: subeamus altius *Sanctuarium Dei*, & quamuis id certo sciam intelligere Sapientiam tantam me non posse, & quantumcumque ingenij vires extendam, eam tamen non posse contingere, non potero ad eam, tamen ad id conducet tenuis & exilis tantae rei consideratio, ut penitus obstupescam, ut totum me pronus incomprehensibili Menti subiciam.

22.

Omnia casu arbitraris fieri, & esse, & conseruari, & interire, imperite homuncio. an vero nosse vis quanto labore, quantis studiis & quidem quam Theologicis & Diuinis, Deo steterit

23.

non

